

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ

ΤΟΠΙΚΗ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΜΗΝΑΣ ΙΟΥΝΙΟΣ 1996 ΕΤΟΣ 6 ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 83 - ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΗΡΟΥ 3Α 43332 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΟ ΣΟΥΛΙ, ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η ομιλία του κ. Σπ. Εργολάβου με αφορμή τον εορτασμό της επετείου για το ολοκαύτωμα του Κουγκίου

Μια σεμνή εκδήλωση πραγματοποιήθηκε, στην πόλη μας, ο Λαογραφικός και Εκπολιτιστικός Σύλλογος Σουλιωτών "Το Ιστορικό Σούλι", σε ανάμνηση του ολοκαυτώματος του Κουγκίου και με την ευκαιρία των εορτών του Σουλίου.

Κατά την εκδήλωση αυτή μίλησε ο φιλόλογος Σπύρος Εργολάβος, με θέμα: "Σούλι, το κάστρο της λευτεριάς". Την ομιλία αυτή δημοσιεύουμε παρακάτω:

Ανάλαφρη η σκέψη μας, τούτη την ώρα, πετάει πάνω στα τιμημένα και ιερά χώματα του Σουλίου· εκεί όπου οι πρόγονοί μας, όταν σ' ολόκληρη σχεδόν την Ελλάδα απλωνόταν βαθύ το σκοτάδι της σκλαβιάς και όλα στέναζαν κάτω απ' το πέλμα του ασιάτη κατακτητή, σάλπισαν το νικητήριο παϊάνα της λευτεριάς και έκαναν την ηρωική εκείνη εποχή ιστορική και μύθο μαζί. Γιατί δεν πρέπει να μας διαφεύγει πως η άμυθη ιστορία συχνά καταντάει βανυσότητα, ενώ ο ανιστόρητος μύθος γίνεται φαντασιόκηγμα.

Με παλιούς ηρωικούς μύθους μοιάζουν οι περιπέτειες οι ατυχίες και τα κατορθώματα των Σουλιωτών. Πάνω στο Σούλι ξαναζωντάνεψε ένας νέος ελληνικός μύθος, αντάξιος της ιστορίας μιας πανάρχαιας φυλής που συνέχιζε μια λαμπρή και μακροχρόνια παράδοση και ανάγκαζε εχθρούς και φίλους Έλληνες και ξένους, να ομολογήσουν πως "πάνω στα βράχια του Σουλίου και στα περιγιάλια της Πάργας ζουν τ' απομεινάρια μιας φυλής που μονάχα οι μάνες των Δωριέων γεννούσαν".

Κι αυτό έγινε απλούστατα γιατί οι Σουλιώτες γεννήθηκαν Έλληνες· και στην Ελλάδα λάτρεψαν, για πρώτη φορά, οι άνθρωποι τη λευτεριά, σ' όλες τις

μορφές της· γι' αυτήν αγωνίστηκαν, και θυσιάστηκαν· θάλεγε κανείς πως μορφή της ελληνικής ζωής είναι η λευτεριά· Ελλάδα και λευτεριά είναι το ίδιο πράγμα. Ξαλάφρωμα αδιάκοπο της ζωής τους ήταν ο δρόμος προς τη λευτεριά για τους Σουλιώτες. Όσο πιο πολύ συλλογίζονταν της λευτεριάς τον αγώνα, τόσο πιο πολύ αφοσιωνόνταν σ' αυτόν, τόσο πιο καθαρή γινόταν η αντίληψη για τη ζωή τους.

Μη μπορώντας να ζήσουν στα δεσμά της σκλαβιάς και να

ανεχτούν τις θηριωδίες των Τούρκων, κατέφυγαν σ' εκείνο το απρόσιτο φυσικό φρούριο, έζησαν ευτυχισμένοι μακριά απ' τη σκλαβιά και την ατίμωση· άπληστοι στις μάχες και στους κινδύνους, άφοβοι στις ατυχίες. Σύντροφος αχώριστος της ζωής τους το όπλο και το τραγούδι. Ηλεκτρίζονταν καθώς διηγούνταν τους άθλους των προγόνων και καθώς εξιστορούσαν τα ανδραγαθήματά τους χωρίς συστολή και μετριοφροσύνη. Μέσα σ' εκείνο το

Συνέχεια στην 4η σελίδα

Ιδρύθηκε Πανεπειρωτικός Πολιτιστικός Σύλλογος Σουλιωτών με την επωνυμία "ΦΩΤΟΣ ΤΖΑΒΕΛΑΣ"

"Με την υπ' αριθ. 166/1996 απόφαση Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων αναγνωρίσθηκε σωματείο με έδρα τα Ιωάννινα Ν. Ζέρβα αρ. 2 με την επωνυμία "ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΟΥΛΙΩΤΩΝ ΦΩΤΟΣ ΤΖΑΒΕΛΑΣ" και σκοπούς κατά το καταστατικό του: την μελέτη και προστασία των τοπικών παραδόσεων, θμών και εθίμων καθώς και της εθνικής κληρονομιάς του Σουλίου, συντήρηση και αναστύλωση των μνημείων (κάστρο Κουγκίου, Κάστρο Κιάφας, Βουλευτήριο Σουλιωτών, κατοικίες Ηρώων, καθώς εν γένει του ιστορικού χώρου του Σουλίου, την ίδρυση Εθνικού Μουσείου Σουλίου, την συντήρηση και αναπλήρωση των Σουλιωτικών Πηγαδιών καθώς και την επικοινωνία και συνεργασία με ομοειδείς συλλόγους του εσωτερικού και του εξωτερικού".

ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ!

Η παραπάνω απόφαση ίδρυσης Συλλόγου είναι

αναδημοσίευση παρμένη από την εφ. ΗΠ. ΑΓΩΝΑΣ της 6 Ιουλίου 1996 στα Γιάννενα.

Η ίδρυση ενός Συλλόγου, μιας Αδελφότητας είναι εύκολο πράγμα. Το δύσκολο είναι το έργο το οποίο πρόκειται να επιτελέσει.

Υπάρχουν εν δράσει σήμερα πάνω από πέντε σύλλογοι που ενδιαφέρονται για το Σούλι. Το αναγράφει το Καταστατικό τους. Πρώτος από Παραμυθιά του Βασίλη Κραψίτη "ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ" ο οποίος πέτυχε αρκετά.

Δεύτερος ο Σύλλογος Σουλιωτών του ιατρού Αθαν. Αθανασόπουλου ο οποίος κατάφερε και αξιοποίησε έναν τομέα, που αφορά τα πολιτιστικά φαινόμενα της Σουλιώτικης περιοχής. Δεν πέτυχε τίποτε άλλο από αυτό, γιατί δεν είχε έτερο χέρι βοήθειας για την αξιοποίηση του ιστορικού χώρου του Σουλίου.

Τρίτη έρχεται η Ομοσπονδία Λάκκας Σουλίου με έδρα την Αθήνα και δράση στην ιδιαίτερη πατρί-

δα, με αρκετές επιτυχίες σε πολιτιστικούς τομείς και παρουσιάσεις.

Τέταρτη θέση διεκδικεί η "ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ" παλαιά αυτή. Περιορισμένη η δράση. Έδρα η Αθήνα και δράση εν Αθήναις. Τελευταία μας εξέπληξε μ' ένα Λεωφορείο στην μειονότητα της Β. Ηπείρου.

Πέμπτο έρχεται το Κέντρο Έρευνών και Ανάπτυξης ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ με έδρα τα Γιάννινα και δράση μηδενιστική! Μια εκδήλωση σ' όλη τη ζωή.

Εκτός συλλογικός φορέας που ανέτειλε πέρυσι η "ΔΩΔΩΝΑΙΑ ΕΣΤΙΑ". Έδρα η Αθήνα, ημιέδρα τα Γιάννενα και σεμνύνεται με μια πολιτιστική εκδήλωση στα Γιάννενα, κατά την οποία τιμήσαν με βραβείο πρόσωπα ιστορικά, τραγουδιστικά, λογοτεχνικά.

Από απλούς συλλόγους, είναι πολλοί! Κάθε χωριό και Σύλλογος. Όπως καλιώρα ο Σύλλογος Αχλαδέας Ιωαννίνων με έδρα τα Γιάννενα, γραφεία Πλατεία Ομήρου 3Α.

Όλοι φυτοζωούν. Σε πλήρη αδράνεια. Κανένας δημιουργός, κανένας δεν βοηθάει. Εμείς οι ίδιοι αδιαφορούμε. Αποτέλεσμα μηδέν για την περιοχή, για το Σούλι. Αχ καμένο Σούλι!

Είμαι σε πολλούς συλλόγους γραμμένος και πληρώνω συνδρομή κάθε χρόνο. Σ' όλους αυτούς που γράφω, παραπάνω και άλλους τόσους άλλων περιφερειών. Στο "ΦΩΤΟ ΤΖΑΒΕΛΛΑ" θα γράφω από τους πρώτους. Με τραβάει και το όνομα. Θα κάνει το Δ.Σ. του Συλλόγου αυτά που αναγράφει η περίληψη του Καταστατικού.

Μακάρι! Τελεφερίκ να ανεβαίνει από Σκάλα της Τζαβέλλαινας στο κάστρο της Κιάφας. Καλντεριμδρόμος από Σερζιανά στα χωριά του Σουλίου. Ο δρυμός του Αχέραντα από Σερζιανά μέχρι Γλυκή, πρέπει να διαφυλαχθεί, Ζωτικό Σούλι δρόμος με ασφαλτό. Είναι καλό!

Καλή δουλειά ΦΩΤΟ ΤΖΑΒΕΛΛΑ.
ΓΕΡΟ ΛΑΕΡΤΗΣ

Μου τα λένε και τα γράφω

✓ **Τριάντα** χρόνια είχα να πάω στο μοναστήρι των Μεσιανών. Εφέτος αξιώθηκα να πάω με τους συμμαθητές μου. Όλα ήταν όπως πριν τόσα χρόνια. Η ιστορική Μονή, ανακαινισμένη από έναν καλό Σαμαρίτη, έστεκε σεμνή, απείρητη με ταυτόχρονα επιβλητική, όπως πριν από διακόσια χρόνια, περιστοιχισμένη από τις αιωνόβιες ελιές και τα κουφαλισμένα πουρνάρια. Μόνο η βρύση είχε αλλάξει κάπως μορφή. Της είχαν αφαιρέσει την ξύλινη κορίτα και την "ευρέπισαν" με μπετό και τα παρόμοια.

Αρκετοί οι πανηγυριώτες. Είχαν πιάσει τα ισκιερά δέντρα και απολάμβαναν το μεζέ με την παγωμένη μπύρα, το νερό της βρύσης και την ομορφιά της παρθένας φύσης.

Ενα αυθόρμητο γλέντι ξεκίνησε με χορό και τραγούδια που έπαιζε η δημοτική ορχήστρα. Ο πρόεδρος της κοινότητας κ. Οδυσσεύς Δήμος Λυκειάρχης του Λυκείου Δερβιζιάνων μας υποδέχτηκε με έκδηλη χαρά και περισή συγκίνηση. Δυό από τους συμμαθητές ο Δημήτρης και ο Θρασύβουλος τραγούδησαν ωραιότατα παραδοσιακά τραγούδια.

Το πανηγυράκι αυτό των Αγίων Αποστόλων θα πρέπει να αναβιώσει και να γίνει αφορμή ιδιαίτερης κοσμαντάμωσης και πάντα εκεί στην ερμητική τοποθεσία των Μεσιανών που η φύση σε καλεί κοντά της για να σου χαρίσει λίγες έστω ώρες ξεγνοιασιάς. Τόσο ο πρόεδρος κ. Δήμος όσο και ο αντιπρόεδρος κ. Δημάκης μας βεβαίωσαν πως θα κάνουν κάθε δυνατή προσπάθεια γι αυτό. Εμείς τους υποσχόμεθα

να τους βοηθήσουμε.

✓ **Στους** Βαργιάδες δεν μπόρεσα να πάω. Μου είπαν πως κι εφέτος όπως κάθε χρόνο το πανηγύρι είχε επιτυχία. Πως είναι δυνατό να μην είχε; Οι Βαργιαδιώτες και πέντε να είναι ξέρουν να γλεντούν και να διασκεδάζουν, άλλωστε κρασοπαραγωγοί είναι και σαν τέτοιοι ξέρουν και να απολαμβάνουν τις ωραίες ευκαιρίες που δυστυχώς όλο και σπανιότερα μας προσφέρει η ζωή.

✓ **Ο** καιρός εφέτος πήγε καλός βροχερός την άνοιξη και οι πηγές μας κρατούν ακόμα καλά νερά. "Χούγιαξαν" τα καλαμπόκια μου είπε ένας αγνός πατριώτης, στη δική μας γλώσσα, και καβαλάρη σκεπαινούν, μου είπε. Μη ψάχνετε στα λεξικά μικροί μου φίλοι για το νόημα της λέξης μόν' ρωτήστε κάνα γέροντα να σας εξηγήσει.

✓ **Καλοπροαίρετη**, έτσι δέλω να πιστεύω, ήταν η παρατήρηση που μου έγινε για τη στήλη "ΜΟΥ ΤΑ ΛΕΝΕ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΦΩ".

- Δε γράφεις για όλα τα χωριά, μου είπαν και πιστεύουν πως μεροληπτώ. Έχετε δικίο μόνο στο πρώτο σκέλος στο ότι δε γράφω για όλα τα χωριά όχι όμως και στο ότι μεροληπτώ. Τούτος ο χαρακτηρισμός αγαπητοί μου φίλοι δεν ταιριάζει σε μένα. Η στήλη είναι ξεκάθαρη. Όσοι μου λένε, ότι μου λένε, τα γράφω. Αν δεν μου τα λέτε κι αν δεν βλέπω ούτε ακούω, τι να γράψω;

Παρακαλώ όλους σας να βοηθήσετε στη

δημιουργία της επικοινωνίας μας μέσω της "ΦΩΝΗΣ".

✓ **Η** ξενιτιά, η ορφανιά, ο θάνατος κι αρρώστεια τα τέσσερα ζυγίστηκαν... βαρύτερα είν' τα ξένα.

Η αλάδητη Ελληνική λαοφιλοσοφία μας μα και το βαθεία συναισθηματικό δημοτικό μας τραγούδι, ύμνησαν και πρόβαλαν σαν το πρώτο από άποψη βαρύτητας συναισθηματικού του ανθρώπου.

Τούτος ο πρόλογος απαιτεί βεβαίως και πολλές σελίδες κυρίου θέματος για να αποδοθεί η έννοιά του. Θα το κάνουμε σε προσεχείς εκδόσεις. Αφορμή όμως για το μικρό τετράστιχο μου έδωσε η κουβέντα που είχα με ένα καλό παλικάρι από τη Λάκκα, ένα γνήσιο πατριώτη το Λοχαγό κ. Μάντη Θεόδωρο γιό του μακαρίτη Νίκου Μάντη από τον Βάρδα.

- Γύρισα Βαγγέλη, μου είπε όλη την Ελλάδα. Γνώρισα τον κόσμο και τα έδιμάτω, την αγαπημένη μου Λάκκα δεν μπόρεσα να γνωρίσω ούτε τους πατριώτες μου.

Τελειώνοντας το Λύκειο ο Θόδωρος πήγε στρατιώτης, έφεδρος αξιωματικός κι εκεί έμεινε κάνοντας καριέρα ως αξιωματικός εξ' εφέδρων.

Αυτές τις μέρες πέρασε από τα Γιάννινα πήγε και στη Λάκκα να αποχαιρετήσει τη μάνα τους συγγενείς γιατί από την άλλη βδομάδα θα υπηρετεί στην όμορφη Κύπρο μας. Μου ζήτησε την εφημερίδα μας, που του αποστέλουμε μαζί με τις ευχές μας για καλή πατρίδα και γρήγορες προαγωγές.

E.K.

Εφυγαν και οι δύο σε 40 μέρες

Ηταν γραφτό, δεν θέλησε να ξεχωριστεί από τον άντρα της, τη Σοφία Παππά - Μαρκόπουλου. Πάνω στις σαράντα ημέρες όπου έχει οριστεί το 40νήμερο μνημόσυνο, πήγε και αυτή κοντά στον άνδρα της τον Σπύρο Παππά. Ενα από τα υποδειγματικά συζυγικά ζευγάρια στο χωριό Τόσκει. Στις 29 Ιουνίου ημέρα της γιορτής των Αγίων Αποστόλων αντάμωσαν οι δύο στην τελευταία τους κατοικία.

"...Δεν ζητώ τίποτε άλλο από το Θεό παρά να μας αξιώσει να πεθάνουμε μαζί την ίδια μέρα..." λέγει κάποιο ανδρόγυνο από τους πατέρες της εκκλησίας κατά τα πρωτοχριστιανικά χρόνια.

Η απαίτηση ικανοποιήθηκε από το Θεό της Σοφίας και του Σπύρου Παππά εκεί στην Αθήνα που έμεναν οριστικά.

Οι κάτοικοι του χωριού, που μένουμε στην Αθήνα, τα μέλη του Δ.Σ. της Αδελφότητας, τα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου Αχλαδέας Ιωαννίνων ξεπροβοδίσανε το αδέλφαστο ζευγάρι για την αιώνια κατοικία, με αρωματικά αγριολούλουδα τα οποία μαζέψαμε από τις ραχούλες, τα διάσελλα, τα

βορτόπια της Ολύτσικας, από τους κήπους και τους αγρούς του χωριού, που αγαπούσαν.

Η Δ/ση της εφημερίδας εκφράζει θερμά συλλυπητήρια στα παιδιά, στα αγγόνια της Σοφίας Παππά. Στα αδελφία Αναστάσιο Παππά και Βασίλειο Παππά, στο Σωτήρη Μαρκόπουλο, τον Σπύρο Μαρκόπουλο. Ιδιαίτερα συλλυπούμεθα την μάνα της την Μαρκοπούλινα.

H Φ.

ΔΩΡΕΕΣ ΣΕ ΑΙΩΝΙΑ ΜΝΗΜΗ

Η οικογένεια Λάμπρου Κουτή κατέθεσε στο ταμείο της Εκκλησίας Κοίμησης Θεοτόκου Γεωργάνων το ποσό των 10.000 δραχμών.

Επίσης κατέθεσε για τις ανάγκες του ναού του Αγίου Κοσμά Λεπιδίου δραχ. 5.000 στη μνήμη του αιμνήστου Αριστείδη Κουτή.

Οδοιπορικό στην Αχλαδέα

Του συν/χου Ιερέα Κ. Μπαλωμένου

Τα τελευταία χρόνια, χάρη στη γνωριμία μου με τον σεβαστό κι αγαπητό μου συνάδελφο Παπα - Νικόλα Τζιμάκη, με τον οποίο σχεδόν κάθε μέρα πίνουμε τον καφέ μας και κανένα τσιπουράκι στο Καφενείο "Τσοκάνης" στα Γιάννινα, γνωρίστηκα και με πολλούς άλλους, που κατάγονται από το χωριό Αχλαδέα της Λάκκας Σουλίου. Επίσης από πέρυσι, που για μερικούς μήνες είχα γραψεί στην Εφημερίδα "Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ" μερικά κείμενα με Εκκλησιαστικό περιεχόμενο, με προσωπική συνάντηση ή από τηλεφώνου, γνωρίστηκα και με αρκετούς αναγνώστες της παρούσας εφημερίδας. Φυσικά δε, από 10ετίας και πλέον, που κάνω παρέα με τον Παπα - Νικόλα, γνωρίστηκα και συνδέθηκα πολύ με τον Διεσπότη του Καφενείου "Τσοκάνης" Αποστόλη Κόλλια, ο οποίος μάλιστα, για να δείξει την αγάπη του σε μας, στον Παπα - Νικόλα και σε μένα πολλές φορές άφηνε τη δουλειά του κι ερχόταν στο τραπέζι μας για κουβέ-ντα.

Ετσι λοιπόν, μια μέρα που θα ευκαιρούσε, να μας πάει με το αυτοκίνητό του στο χωριό Αχλαδέα, έστω και για λίγες ώρες, για να ξεφύγουμε λίγο από την ηχορύπανση των τροχοφόρων της πόλης, αλλά και να γνωρίσω κι εγώ, από κοντά, το χωριό

Αχλαδέα. Και η μέρα αυτή δεν άργησε να έρθει. Στις 22 Ιουνίου τρ. έτους, ημέρα Σάββατο κι ώρα 9.30 πρωϊνή ο Αποστόλης στο τιρόνι, η δέση του συνοδηγού άδεια κι εμείς οι παπάδες επίσημα κι αναπαυτικά στο πίσω κάθισμα, ξεκινήσαμε από τα Γιάννινα για την Αχλαδέα.

Η διαδρομή μέχρι τους Αγίους Αποστόλους Βαργιάδων και λίγο πιο πάνω, ήταν και σε μένα γνωστή, γιατί το 1941-42 με την πείνα, είχα περάσει πολλές φορές απ' εκεί πηγαίνοντας για δουλειά στο Φανάρι Πρέβεζας, οπότε το ενδιαφέρον μου ήταν απ' εκεί και κάτω.

Κατηφορίζοντες, λοιπόν, προς την Αχλαδέα, πρώτος σταθμός μας ήταν το Εκκλησάκι του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, το οποίο κι εγώ που είμαι ξένος, ξέρω ότι χτίστηκε με έξοδα της οικογένειας του μακαριστού συν/χου Δάσκαλου Θανάση Κίση, στη μνήμη του αδικωμένου γιού του Νικολάου, που υπηρετούσε στην τότε Αστυνομία πόλεων της Αθήνας. Ο Θανάσης Κίσης ήταν και σε μένα πολύ γνωστός και φίλος. Ήταν δε, συχνά, ο τρίτος της παρέας μας με τον παπα - Νικόλα στο Καφενείο του Αποστόλη. Μάλιστα πριν χτίσει το Εκκλησάκι, που έψαχνε να βρει ένα καλό σχέδιο, έβαλε ταξί και πήγαμε οι τρεις μας στο Μοναστήρι της Δουραχάνης και είδαμε

ένα Εκκλησάκι, του οποίου οι τεχνίτες μόλις είχαν τελειώσει τους τοίχους και τη στέγη. Το σχέδιο άρεσε σε όλους μας κι όπως είδα τώρα το Εκκλησάκι του Αγίου Κοσμά, υποδέτω ότι μάλλον απ' εκεί πήρε το σχέδιο ο μακαρίτης Θανάσης.

Το Εκκλησάκι αυτό, κατά τη γνώμη μου, άξιζε να χτιστεί σε καλύτερο χώρο. Και αν καλά θυμάμαι κι ο μακαρίτης ο Θανάσης είχε εκφράσει κάποιο παράπονο περί αυτού, δηλαδή "...διότι ουκ ην τόπος αυτοίς εν τω καταλύματι" (Λουκ. 2,7). Τέλος πάντων, το Εκκλησάκι τώρα δεν μετακινείται και μια που δόθηκε σε κοινή λατρεία, ως Ιερωμένος και 83χρονος γέροντας, θα συνηθίσω στον Ιερέα του χωριού και στο Εκκλησιαστικό Συμβούλιο, αφού συνενοχούν με τη Μητρόπολη Ιωαννίνων, να πάρουν πρωτοβουλία για την ταχύτερη διαμόρφωση του χώρου και τη συντήρηση του Ναού, από τις διάφορες φθορές, όπως την υγρασία κ.λπ. Οι χριστιανοί, σήμερα, προσφέρουν στις Εκκλησίες, αρκεί να βλέπουν ότι γίνονται έργα και τα χρήματά τους πιάνουν τόπο.

Δεύτερος σταθμός μας ήταν το μαγαζί του Μήτσου Ράδη. Εκεί καθίσαμε στη σκιά της κληματαριάς και είπαμε από μια λεμονάδα. Μείναμε εκεί περί το εικοσάλεπτο της ώρας κουβεντιάζοντας με τον κυρ Μήτσο. Φεύγοντας, ο Αποστόλης έβγαλε να πληρώσει τις λεμονάδες, αλλ' ο κυρ Μήτσος δεν δέχτηκε τα χρήματά.

Τρίτος σταθμός μας ήταν η Εκκλησία της Αγίας Παρασκευής. Μα τι όμορφο και περιποιημένο ταπίο είναι εκείνο και πόση ευχωρία έχει η Εκκλησία γύρω της. Εγώ που για πρώτη φορά το έβλεπα, δεν χόρταινα να το παρατηρώ. Φυσούσε δε κι ένα δροσερό αεράκι, που συμπλήρωνε την ομορφιά του. Εκεί δίπλα από την Εκ-

κλησία είδα κι έναν τάφο περιποιημένο, με σιδερένια κάγκελα κι όπως με πληροφόρησε ο παπα - Νικόλας, είναι θαμμένη μια γυναίκα, η Λαμπρινή, για την οποία θα αναφέρω μόνο ένα περιστατικό, όπως μου το διηγήθηκε ο ίδιος. Η Λαμπρινή ήταν ευσεβής γυναίκα, δεν ήταν παντρεμένη κι εκκλησιαζόταν ταχτικά. Η Λαμπρινή έζησε επί της εποχής που ήταν εφημέριος στο χωριό ο πατέρας του παπα - Νικόλα, ο παπα - Γιάννης. Η Λαμπρινή ζητούσε κι έπαιρνε από τον παπα - Γιάννη, σε κάθε λειτουργία, άρτο από την προσφορά που έβγαζε το Σώμα του Χριστού κι όχι από το απλό αντίδωρο. Όταν δε ήταν αδιάθετη ή και για άλλο λόγο δεν πήγαινε στην Εκκλησία, ο παπα - Γιάννης της έστελνε τον άρτο στο σπίτι με την παπαδιά του. Κάποια φορά όμως που πήρε δυό άρτους μαζί του, κατά λάθος της έστειλε τον άλλο άρτο, οπότε η Λαμπρινή είπε στην παπαδιά: "Παπαδιά μου αυτόν τον άρτο πάρτον να τον δώσεις στα παιδάκια σου κι εμένα να μου φέρεις τον δικό μου άρτο". Η μάνα μου, λέει ο παπα - Νικόλας, ντροπήσθηκε και τα είπε λίγο στον πατέρα μου. Και βέβαια ο παπα - Γιάννης, αφού της ζήτησε συγγνώμη, την έστειλε πάλι στη Λαμπρινή με τον άλλο άρτο.

Τέλος, φθάσαμε στο σπίτι του Αποστόλη που ήταν ο προορισμός μας. Εκεί ήρθαν κι ο Λεύτερης Κόλλιας κι ο Χαρίλαος Μάρκος.

Καθίσαμε στη βεράντα κι ο Αποστόλης που, φαίνεται, είχε κάνει γερό κουμάντο από τα Γιάννινα, έφερε στο τραπέζι ποικιλία κι αρκετούς μεζέδες κι ένα μπουκάλι τσίπουρο.

Τρώγοντας, λοιπόν, και πίνοντας τσίπουρο, αρχίσαμε και κουβέντα με διάφορα θέματα. Σ' ένα δε σημείο που αναφερθήκαμε στην αραιοκατοίκηση του χωριού, ο παπα - Νικόλας είπε ότι επί 40 χρόνια υπηρέτησε πιστά το αραιοκατοικημένο αυτό χωριό αψηφώντας κόπους και ταλαιπωρίες κι έφερε ως παράδειγμα την παραμονή των Θεοφανείων, που με άσχημες καιρικές συνθήκες, περνούσε με αγιασμό σ' όλα τα σπίτια, γιατί δεν ήθελε ν' αφήσει κανέναν παραπονεμένο. Και βέβαια, όλοι μας κάτω είπαμε, όμως σίγουρα, εκείνη την ημέρα την "παράσταση" την έκλεψε ο Λεύτερης ο Κόλλιας με τις ιστορίες για τα έθιμα του χωριού και τα ανέκδοτα για τους παπάδες.

Επιστρέφοντας στα Γιάννινα, περάσαμε κι από το σπίτι του Μήτσου Ελ. Ζήκου. Εκεί παρέα με το Μήτσο είπαμε τα τελευταία τσίπουρα και φύγαμε για τα Γιάννινα, όπου φθάσαμε η ώρα 3 και κάτι. Ο Αποστόλης μας "διένεμε" κατ' οίκον και ύστερα πήγε στο σπίτι του. Τον ευχαριστούμε, και δημόσια, θερμά και του ευχόμαστε κάθε ατομική και οικογενειακή ευτυχία.

Παπα - ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΑΛΩΜΕΝΟΣ

"Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ"

ΤΟΠΙΚΗ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΥ - ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΥ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΧΛΑΔΕΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΗΡΟΥ 3α 45332 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Υπεύθυνος έκδοσης κατά τον Νόμο:

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Χ. ΖΗΚΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ιεροδιδάσκαλος Νικόλαος Γ. Κατσούρας

Αντιπρόεδρος τηλ. 41938

Χρήστος Ν. Σκουλήκας Γεν. Γραμματέας τηλ. 93648

Ιωάννης Α. Σιούλας Ταμίας τηλ. 35003

Γεώργιος Μάρκου Εφορος Εκδηλώσεων τηλ. 78373

Σπύρος Μαρκόπουλος Μέλος τηλ. 28101

Αχιλλέας Τσαρπέλας Μέλος τηλ. 21435

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΥΑΓ. ΚΟΛΙΑΚΗΣ ΤΗΛ. 49580

ΣΠ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ ΤΗΛ. 28101

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧ. 1.000

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΟΛΑΡΙΑ 20 - ΜΑΡΚΑ 30

Τα ενυπόγραφα κείμενα δεν εκφράζουν και τις απόψεις της

εφημερίδας

* Η εφημερίδα εκτυπώνεται στις εγκαταστάσεις της

εφημερίδας "ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ" τηλ. 73988

ΧΑΡΤΙΚΑ - ΣΧΟΛΙΚΑ - ΕΝΤΥΠΑ
ΓΝΩΜΩΝ

ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΑ - ΕΙΔΗ ΣΧΕΔΙΟΥ
ΜΙΧΑΛΗΣ ΖΟΥΡΝΑΣ

ΝΑΠ. ΖΕΡΒΑ 56α - ΤΗΛ. 74309 - ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΚΩΝ. ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ - Γ. ΣΑΚΚΑ 22
ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΤΗΛ. 29305

A-SPORT

Γυμναστήριο - Αθλητικά είδη
ΡΗΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Γυμναστής
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ 28 ΑΝΑΤΟΛΗ

ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

ΧΡΥΣΑΝΘΗ Ν. ΚΑΡΑΠΕΤΣΙΟΥ

ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ

ΕΜΒΟΛΙΑ - ΦΑΡΜΑΚΑ - ΖΩΟΤΡΟΦΕΣ

ΔΩΔΩΝΗΣ 151 ΤΗΛ. 47444 - ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΟ ΣΟΥΛΙ, ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η ομιλία του κ. Σπ. Εργολάβου με αφορμή τον εορτασμό της επετείου για το ολοκαύτωμα του Κουγκίου

Συνέχεια από την 1η σελίδα
αγνό και καθαρό αγνάντεμα του κόσμου, μάθαιναν και συνήθιζαν αδιάκοπα τον εαυτό τους, στον περιορισμό, στην εγκράτεια και στις στέρξεις. Δεν είχαν νόμους γραπτούς και τακτικά δικαστήρια οι Σουλιώτες. Είχαν όμως εσωτερική πειθαρχία, εφάμιλλη, αν όχι και ανώτερη, εκείνης της αρχαίας Σπάρτης.

Δεν είχαν οι Σουλιώτες σχολεία οργανωμένα με τη γνωστή και καθιερωμένη του όρου σημασία. Οι αγώνες τους όμως, η ζωή τους ολόκληρη είχαν οδηγό τη συνειδηση του Γένους και το μεγάλο πρόταγμα της φωνής των Ελλήνων απ' τα παρόντα χρόνια. Αυτή η φωνή που χαρακτηρίζει την πορεία τους δεν ήταν αποτέλεσμα ιστορικής διδαχής και σοφίας...

ΤΙ ΕΓΡΑΦΕ Ο ΚΟΡΑΪΣ

"Φίλοι οι αδελφοί μας - γράφει ο ΚοραΪς προς τους Σουλιώτες- εκείνο για το οποίο είστε μάστιγα αξιοθαύμαστοι είναι ότι έχετε έμφυση στην καρδιά σας την ευτυχία όλης της Ελλάδας' η ανδρεία είναι, βέβαια, δώρο μεγάλο του ουρανού, αλλά πρέπει απ' τη φρόνηση να συνοδεύεται η φρόνηση δε αυξάνει ιδιαίτερα και ενδυναμώνεται με τη σπουδή και τη μάθηση των γραμμάτων. Όταν των Σουλιωτών τα παλικάρια μάθουν από ποιούς προγόνους κατάγονται, μήτε με δόλο, μήτε με δύναμη, κανείς ποτέ δε θέλει τους νικήσει".

Όμως των Σουλιωτών τα παλικάρια γνώριζαν καλά από ποιούς προγόνους κατάγονται και τούτο γιατί η λευτεριά ήταν γι αυτούς σχολείο ευρύχωρο κι η θέληση ο πιο επιτήδειος δάσκαλος. Αγωνιστές αγράμματοι ήταν' όμως με τη μορφωμένη ψυχή τους συνειδητοποίησαν πως η αρχή για κάθε νίκη είναι η αντίσταση, ο αγώνας: πως η ζωή του αληθινού πολίτη για τη λευτεριά ή τουλάχιστο με τη λευτεριά να τελειώνει.

Ετσι στα άγρια βουνά του Σουλίου η λευτεριά "βγαλμένη απ' τα κόκκαλα των Ελλήνων τα ιερά", ξανάβρισκε τη θεϊκή μορφή της και γινόταν ακοήτος ιερός της Σουλιώτικης κοινοπολιτείας και εδραιωνόταν ως ιδέα καθολική και ολοκληρωμένη στη συνείδηση και στο νου των Σουλιωτών.

Ηταν τότε που είχαν αφηνιστεί οι συνειδήσεις και ξεκινούσε ο γενικός ξεσηκωμός. Η Ελλάδα ολόκληρη ζούσε στο ρυθμό των επαναστατικών - απελευθερωτικών - κινήσεων, με κορύφωμα το κίνημα του Ρήγα που συγκλόνισε τις ψυχές των Ελλήνων και τις γέμισε από περιεχόμενο εθνικό και ιδεολο-

γικό. Ο Ρήγας στηρίχτηκε κυρίως στο ελληνικό στοιχείο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Αφού προετοίμασε τον ξενιτευμένο ελληνισμό για την επανάσταση, ήταν έτοιμος να κινήσει για την Ελλάδα, για ν' αρχίσει τον αγώνα με τις ντόπιες δυνάμεις, τους Σουλιώτες, τους Μαυριώτες και την κλεφτουριά. Το κίνημα της κλεφτουριάς με την ανερίγνευτη και αλύγιστη αμέτρητες φορές, κατά τα τετρακόσια χρόνια της σκλαβιάς. Ηρθε όμως ύστερα απ' το φωταβόλημα του Ρήγα η Σουλιώτικη εποποιία που στεφάνωσε και αποθέωσε όλη την αντιστασιακή μας ιστορία, τοποθέτησε σε βάση εθνική το απελευθερωτικό μας πρόβλημα και ετοίμασε μια πανεθνική εξόρμηση για το μεγάλο ξεσηκωμό. Ετσι οι Σουλιώτες ανεβαίνουν στο ιστορικό επίπεδο των Σαλαμινομάχων και των Μαραθωνομάχων και δείχνουν αυτοί οι ελεύθεροι αγωνιστές τα καινούρια θαύματα ενάντια στα φοβισμένα κοπάδια των δούλων και των τυράννων.

Μπαίνουν οι Σουλιώτες, με τους μακροχρόνιους απελευθερωτικούς τους αγώνες ενάντια στον τυράννο των Ιωαννίνων Αλή πασά, δίπλα στους τριακόσιους του Λεωνίδα, καταξιώνουν τη Ρωμιοσύνη και τους αγώνες της, γράφουν καινούριες σελίδες ολόαμπρες στο βιβλίο της ελληνικής ιστορίας και δείχνουν στους ισχυρούς της γης τι σημαίνει η λευτεριά για τον Έλληνα.

"Η διαυθεντία των Σουλιωτών κατά του τυράννου της Ηπείρου - γράφει ο ανώνυμος συγγραφέας της Ελληνικής Νομαρχίας- θέλει αρκετά αποδείξει ότι η Ελλάδα γεννάει ακόμα Λεωνίδες και Θεμιστοκλείς. Ω, πόσο θέλουν μείνει έκθαμβοι, όταν αναγνωρίζουν τα θαύματα κατορθώματα του μεγάλου εκείνου Φώτου Τζαβέλλα, τον ήρωα του Σουλίου και όλων των Σουλιωτών, των οποίων η ανδρεία, η μεγαλοψυχία και ο ζήλος για τη λευτεριά της πατρίδας έκαναν αδάντο το όνομά του και έφεραν σε κατάσταση απελπισίας τον εχθρό τους τυράννο, τον ακρείεστατο Αλή! Επρεπε να ζούσε ο Θεοκυδίδης και ο Ξενοφών για να γράφουν την ιστορία των πολέμων και την κακία αυτού του αιμοβόρου τέρατος που δεν έπαψε επί χρόνια να τυραννεί, κατά τρόπο σκληρό και άσπλαγχο, τους ταλαίπωρους Ηπειρώτες και Θεσσαλούς.

ΕΦΕΡΕ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ενα μικρό χωριό, το Σούλι, έφερε σε φως την αλήθεια. Αλήθεια την οποία αγνοούν οι άνθρωποι που υπηροχούνται

δουλεία. Οι Σουλιώτες, άντρες συνηθισμένοι σε δειλματικό κόπο, ζούσαν ευτυχισμένοι μακριά απ' την πολυτέλεια και την καλοθέρμαν των διεφθαρμένων πολιτών, ανδρεία ως ελεύθεροι, φιλόξενοι ως Έλληνες και στρατιώτες ως διαυθενταί της πατρίδας τους. Αυτοί οι ήρωες, η τιμή της σκλαβωμένης πατρίδας, ταπεινώσαν την αυθάδεια του τυράννου και διαιδένευσαν, επί χρόνια, την πατρίδα τους με ανήκουστο δάρρος και μεγαλοψυχία.

Ποιά άλλη μπορούσε να είναι η αιτία παρά η αγάπη για την πατρίδα και την ελεύθερη ζωή; Μήπως δεν υπήρχαν και άλλα χωριά στην Ηπειρο άξιζα να αντισταθούν στον τυράννο; Γιατί τάχατες όλα κλίνουν τον αυγό; Το Σούλι όμως, μόνο το Σούλι, δεν υποτάσσεται! Αληθεύει τον τυράννο, τον καταπατεί, γιατί αγαπάει τη λευτεριά και την πατρίδα".

Σπάνια, πράγματι, λαός αγάπησε με τόσο πάθος την πατρίδα του, όσο οι Σουλιώτες τον τόπο τους. Αυτή η αγάπη ανάβλυζε μέσα απ' τις "Σελίδες της ιστορίας του Σουλίου και της Πάρνας" γραμμένες από μια γενναία ψυχή, φλογισμένη απ' το δράμα της ελεύθερης Ελλάδας, το Χριστόφορο Περραιβό, τον άνθρωπο που έζησε όλα τα γεγονότα εκείνων των ιστορικών αγώνων του Σουλίου, ως υπεύθυνος της εταιρίας του Ρήγα. Όλα τα γεγονότα που εξιστορούνται, χωρίς να ωραιοποιούνται ο' εκείνο το βιβλίο δείχνουν την αγάπη των Σουλιωτών για την πατρίδα και τη λευτεριά, και εκδηλώνεται επανειλημμένα με λόγια και με έργα, και ευαγγελίζεται την ανασταση του Γένους.

Απελισμένος ο Αλής απ' την αφοβία και την πλήρη προετοιμασία των Σουλιωτών - γράφει ο Περραιβός- κάλεσε αμέσως κοντά του το Λάμπρο Τζαβέλλα και του είπε: "Από σένα, Τζαβέλλα, θέλω να λάβω σήμερα το Σούλι: υπόσχομαι να σου δώσω όσα γρόσια και τιμές επιθυμείς: αν αυτό δεν το κάνεις. Θα ψήσω ζωντανό σένα, το γιό σου Φώτο και όλους τους συμπατριώτες σου".

Όσο βρίσκομαι χειροδέσιμος μπροστά σου - αποκρίθηκε αμέσως ο Τζαβέλλας- Σούλι μην ελπίσεις ποτέ να καταλάβεις: αν με ελευθερώσεις όμως, μπορείς να ελπίσεις να το απολαύσεις. Έχεις στα χέρια σου όμηρο το γιό μου, το πιο πολύτιμο μέρος της ψυχής μου".

Ανυπόμονος ο πασάς να καταλάβει το Σούλι, δέχτηκε ν' απελευθερώσει το Τζαβέλλα. Όταν εκείνος έφτασε στο

Σούλι, έστειλε, μ' επιστολή, τον κεραυνό του: "Αλή πασά -του γράφει- χαίρομαι που εξαπάτησα ένα δόλο: είμαι εδώ για να διαφεντέψω την πατρίδα μου, ενάντια σ' ένα κλέφτη. Ο γιός μου, Βέβαια, θα πεθάνει, εγώ όμως θα εκδικηθώ το θάνατό του. Κάποιοι Τούρκοι, όπως εσύ, θα πούνε πως είμαι άσπλαγχο πατέρας: αν ο γιός μου, νέος καθώς είναι, δε μένει ευχαριστημένος για την πατρίδα να πεθάνει, αυτός δεν είναι άξιος να ζήσει και να αναγνωρίζεται ως γιός μου: προχώρα, λοιπόν, άπιστε! είμαι ανυπόμονος εκδίκησης να πάρω. Εγώ ο ορκισμένος εχθρός σου, καπετάν Λάμπρος Τζαβέλλας".

Όταν πάλι ο Αλής διαπίστωσε πως τα διάφορα στρατηγήματά του δεν είχαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα και θέλησε να δωροδοκήσει τους Σουλιώτες, με την υπόσχεση πλούσια δώρα να τους προσφέρει, και να τους παραχωρήσει οποιαδήποτε τοποθεσία εκλέξουν για κατοικία στην Ελλάδα, δε δίστασαν να απαντήσουν οι Σουλιώτες:

"Βεζίρ, Αλή πασά, σε χαιρετούμε.

Η πατρίδα μας είναι απ' τα γρόσια σου πιο γλυκιά κι από τους τόπους που υπόσχεσαι να μας δώσεις: μάταια, λοιπόν, κοιτάξεις, επειδή η λευτεριά δεν πουλιέται, ούτε αγοράζεται σχεδόν μ' όλους τους θησαυρούς της γης, παρά μονάχα με το αίμα και το θάνατο ως και του τελευταίου Σουλιώτη. Όλοι οι Σουλιώτες, μικροί και μεγάλοι".

Επαναλαμβάνεται, έτσι, ύστερα από αρκετούς αιώνες, πάνω στους άγονους βράχους του Σουλίου η ίδια ηρωική απάντηση που έδωσαν οι Αθηναίοι στους Πέρσες, απορρίπτοντας τις δολαστικές τους προτάσεις:

"Σε κανένα μέρος της γης δεν υπάρχει τόσο χρυσάφι που να διακρίνεται για το κάλλος και την αρετή, ώστε να μας αναγκάσουν, αφού το δεχτούμε, να συμπαράσχουμε με τους εχθρούς της πατρίδας και να γίνουμε έτσι αίτιοι για την υποδούλωσή της".

ΣΥΜΒΟΛΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΑ

Η αγάπη για την πατρίδα και την λευτεριά στήνει συνεχώς στο Σούλι σύμβολα ιερά και αιώνια, ακόμα και τις ύστερες ώρες της ζωής του. Αυτή οπλίζει το χέρι του τραγικού καλόγερου Σαμουήλ που, για να μη παραδώσει το Κούγκι στους Τούρκους βάζει φωτιά στη μπουρταποδήκη που ήταν μέσα στο ναό της Αγίας Παρασκευής, βρίσκει ηρωικό θάνατο

κάτω απ' τα ερείπια της μαζί με λίγους υπερασπιστές Σουλιώτες και υψώνεται μάρτυρας πραγματικός του Έθνους, όπως ακριβώς τον αποθανάτισε με τους στίχους του ο επικός ποιητής Βαλαωρίτης:

Ανέβαινε στον ουρανό και του παπά το ράσο κι απλώθηκε, κι απλώθηκε σαν τρομερή μαυρίλα σαν σύγνεφο κατάμαυρο και δόλωσε τον ήλιο.

Και δεν ήταν μονάχα ενθουσιασμός απ' το θεϊκό έρωτα για την πατρίδα και τη λευτεριά οι άντρες και οι νέοι, οι γέροντες και τα παιδιά: στον ίδιο βαθμό, και σε ορισμένες περιπτώσεις και σε μεγαλύτερο, ήταν και οι γυναίκες. Αυτές γίνονταν συχνά το ορατό σύμβολο της ψυχής, του αγώνα και της νίκης. Με απέραντη υπομονή και χωρίς κανένα θάρρος, δούλευαν αδιάκοπα. Ο πόθος τους για τη λευτεριά μέρα με τη μέρα μεγάλωνε. Ετσι αντικρίζαν τη σκληρή μοίρα και ζητούσαν να φυλαχτούν απ' τα χτυπήματά της. Με την υπομονή και τη θέληση ενεργούσαν, στο τέλος δε γίνονταν ανδρογυναίκες, χωρίς να αλλάζουν καθόλου το φυσικό τους.

Ετσι, όταν κάποιο παλικαριό παρατήρησε στην ηρωική Μόσχα Τζαβέλλα πως κινδύνευε η ζωή του γιού της Φώτου, που τον κρατούσε αιχμάλωτο ο Αλής, εκείνη είχε έτοιμη την απάντηση:

"Το παιδί μου είναι παιδί του Σουλίου: σα γλυτάει το Σούλι, γλυτάει και το παιδί μου: αν όμως χαθεί το Σούλι, ας χαθεί και το παιδί μου, και μαζί του κι εγώ ή ίδια".

Κι όταν λίγο αργότερα, μέσα στη γλαχολή του πολέμου, βλέπει μπροστά της σκοταμένο το παιδί της, αγκαλιάζει με ένθερμη αγάπη το νεκρό του σώμα και ψιθυρίζει:

"Καλότυχε συ γιέ μου που τόσο τίμια έπες για την πατρίδα: το όνομά σου γράφτηκε στο βιβλίο της αθανασίας".

Ασπάζεται, έπειτα, το ματωμένο ηρωικό του πρόσωπο, βλέπει περιφρανή γιατί γέννησε ένα τέτοιο υπερασπιστή της πατρίδας, παίρνει το ίδιο το σπαθί του γιού της και όρμησε κατά των δειλών δούλων του τυράννου για να εκδικηθεί μόνη της το θάνατό του. Κι όταν χρόνια αργότερα, μετά την πτώση του Σουλίου, η ανώνυμη γριά Σουλιάσσα αργόσβηνε στην ξενιτιά, κρατούσε -όπως γράφει στα "Μεγάλα Χρόνια" ο Βλαχογιάννης- στην αγκαλιά της το μικρό της εγγόνι και προσπαθούσε να απαλύνει τον πόνο της, αφήνοντας σ' αυτό την εθνική της παρακαταθήκη:

Συνέχεια στην Σελίδα

ΑΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΝΩΝ

Στις 21 Μαΐου γιορτάσθηκε και φέτος στους Γεωργιάνους, η γιορτή του Αγίου Κων/νου και Ελένης, στο εκκλησάκι "Άγιος Κων/νος" ιδιοκτησίας Παναγώτου και Αγγελικής Μπούνα.

Με σχετική καθυστέρηση, που δεν οφείλεται στη θέλησή μου, επισκέφθηκα την ημέρα της γιορτής, το εκκλησάκι, και έμεινα κατενθουσιασμένος, διότι:

- 1) Είναι κτισμένο στις παρυφές του συνοικισμού Γεωργιάνων, στα Δημαρικά και αγκαλιάζει όλο το χωριό μας.
- 2) Ο καταπράσιнос πέριξ της εκκλησίας χώρος είναι γεμάτος με καλοποτιστικά φυτά και οπωροφόρα δένδρα.
- 3) Ο εντός της εκκλησίας χώρος είναι στολισμένος υπέροχα με άριστες αγιογραφίες και ξύλινες εκκλησιαστικές διακοσμήσεις.

Μετά τη λειτουργία, που την παρακολούθησε πλήθος συγχωριανών και ομοχωριών, ακολούθησε στο σπίτι του ιδιοκτήτη της εκκλησίας Παναγιώτη Μπούνα, φαγοπότι με πολλούς και καλούς μεζέδες και κρασί.

Για πληροφόρηση των αναγνωστών της εφημερίδας "Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΛΑΚΚΑΣ ΣΟΥΛΙΟΥ" τους γνωρίζω ότι η εκκλησία αυτή αναγειρέθηκε δαπάναις του Παναγιώτου Μπούνα και της συζύγου του, εις μνήμη του αδικοχαμένου γιου του Κώστα. Τις εργασίες ανεγέρσεως εξετέλεσε, καθ' ολοκληρίαν, ο συγχωριανός μας Παύλος Πάτσης.

Το οικόπεδο επί του οποίου ανεγέρθηκε, παρεχρήθη υπό της Κοινότητος μας και επί προεδρίας Βύρωνα Παπαθανασίου.

Στους προαναφερόμενους οφείλω, εξωτερικεύοντας και την άποψη πολλών πολιτών, να δώσω συγχαρητήρια για τις ενέργειές τους και παράλληλα να στιγματίσω τις ενέργειες ευτυχώς ολίγων συγχωριανών μας, που στάθηκαν επ' ολίγον εμπόδιο για την ανέγερση της εκκλησίας.

Εύχομαι στον ιδιοκτήτη της εκκλησίας να έχει τη δύναμη κάθε χρόνο να κάνει αυτή τη μεγαλοπρεπή Θρησκευτική εκδήλωση στη μνήμη του γιου του Κώστα.

ΚΛΕΡΧΟΣ ΤΣΟΓΚΑΣ

ΔΙΑΤΗΡΗΤΕΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

Με πρόσφατες αποφάσεις του Υπουργείου Πολιτισμού χαρακτηρίσθηκαν ως ιστορικά διατηρητέα Μνημεία:

1. Το Παλαιό Δημοτικό σχολείο κοινότητας Αχλαδέας Ιωαννίνων.
2. Το συγκρότημα (νερόμυλος - νεροτριβή και μαντάνια) στη Μεγάλη Γότσια Ιωαννίνων, ιδιοκτησίας Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων.
3. Ο πέτρινος νερόμυλος ιδιοκτησίας της Εκκλησίας στη θέση ποταμιά Μεληγιών Ν. Ιωαννίνων.
4. Το κτίριο ιδιοκτησίας Αντιγόνης Χρήστου στη Μεγάλη Γότσια Ν. Ιωαννίνων.
5. Το κτίριο ιδιοκτησίας Γεωργίου Καζιάνη στη Λεωφ. Αλεξάνδρας 36 και Κογεβίνα στην πόλη της Κέρκυρας.
6. Το κτίριο ιδιοκτησίας Σπ. Μπόντα και Δ. Τεμπονέρα στη συμβολή των οδών Αγ. Πάντων 3 και Καποδιστρίου στην Κέρκυρα.
7. Το Αρχοντικό Καντώνη, ιδιοκτησίας Αθ. Βραχλιώτη, Γ. Βερονίκη, Γ. Πάμπανου, Ασωνίτη και Μ. Κυγριδίδη στην οδό Καποδιστρίου 36 στην πόλη της Κέρκυρας.
8. Το Αρχοντικό Γαλλινά, ιδιοκτησίας κληρονόμων Γαλλινά στην οδό Καποδιστρίου 14 στην Κέρκυρα με ζώνη προστασίας στα όρια ιδιοκτησίας, γιατί αποτελούν αξιόλογα δείγματα λαϊκής αρχιτεκτονικής, απαραίτητα για τη μελέτη της Ιστορίας της Αρχιτεκτονικής στον συγκεκριμένο χώρο.

ΕΠΙΠΛΑ ΠΑΠΠΙΑΣ

Μιά σκέψη - μία λύση
80 χιλ. Ε.Ο. Ιωαννίνων - Αθηνών
Εναντι Μουσείου Βρέλλη

Συνέχεια στην Σελίδα

ΤΟ ΣΟΥΛΙ, ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η ομιλία του κ. Σπ. Εργολάβου με αφορμή τον εορτασμό της επετείου για το ολοκαύτωμα του Κουγκίου

Συνέχεια από την 4η σελίδα

"Σ' εσένα, γιέ μου -του έλεγε- θέλω ν' αφήσω τη διαθήκη μου τη μυστική, κανείς να μη τη μάθει. Η ευχή μου και η κατάρα μου μαζί: να σηκωθείς και να πας στο Σούλι. Πρώτα θέλω να σου μολογήσω πως το Σούλι θα λευθερωθεί. Και θα πας αντάμα με τους άλλους τους Σουλιώτες. Τότε, αφού γονατίσεις, θα φιλήσεις τ' άγιο χώμα του, να κάνεις κατοχή στο σπίτι. Και το σπίτι να γκρεμιστεί, αλήθεια, να το θρεις και να το ξαναχτίσεις στα παλιά του θεμέλια. Να τ' αγιάσεις πρώτα και να κατοικήσεις. Οι Τούρκοι θα το μόλεψαν. Νυφούλα ήμου που τ' άφησα. Να πας γιόκα μου". Και η αποδέωση, της Σουλιάσσης γίνεται στο Ζάλογγο. Εκεί γράφεται ο τραγικός έπιλογος του Σουλίου. Οι Τούρκοι πρόσδωσαν τη συμφωνία που είχαν κάνει με τους Σουλιώτες, χωρίς ούτε χτυπούσαν τα ανυπεράσπιστα γυναικόπαιδα. Γυναίκες με τα παιδιά στην αγκαλιά που δεν μπορούσαν να ζήσουν "δίχως τη λευτεριά" πιάνονται απ' τα χέρια και σέρνουν το χορό, με ένα πρωτόγνωρο ηρωισμό. Ενα χορό εμπνευσμένο απ' τον πόθο της λευτεριάς και της αξιοπρέπειας, απ' την πολεμική αρετή και το πνεύμα της θυσίας, που συνοδεύουν, ανά τους αιώνες την ελληνική ιστορία.

Αυτά, ακριβώς, τα ξεκαθάρα ελληνικά ιδεώδη συμβολίζουν, κυρίες και κύριοι, το Σούλι και η ιστορία του. Αυτά τα ιδεώδη κατέστησαν το Σούλι προπύργιο του έθνους, καστρό της λευτεριάς, και σαν τέτοιο είναι που θυμίζει στο έθνος τις υποχρεώσεις του. Φωτίζονται οι σελίδες της ιστορίας απ' την προσφορά του. Έχουμε το Μεσολόγγι, έχουμε το Αρκάδι, έχουμε το ΟΧΙ του 40 και το έπος της εθνικής μας Αντίστασης. Έχουμε όμως μαζί μ' αυτά, γιατί όχι και πάνω απ' αυτά, το Σούλι με τον Καλόγερο Σαμουήλ, με το χορό του Ζαλόγγου, με τους Τζαβέλλαιους, τους Μπουσαρσάιους, με τη Μόσχα και τη Δέσπη, με όλους τους επώνυμους και ανώνυμους ήρωες του που άνοιξαν με τους αγώνες και με τις θυσίες τους το δρόμο της λευτεριάς.

Η ΛΑΧΤΑΡΑ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Όλοι οι αγώνες των Ελλήνων φωτίζονται από τη λαχτάρα για τη λευτεριά. Όμως η φλόγα της δεν έλαμψε ανώτερη πουθενά αλλού απ' ό,τι στα στήθη των ηρωικών αγωνιστών του Σουλίου. Εκεί δείχνανε οι πατέρες μας πόση αξία έχει για τη ζωή μας το ύψιστο αυτό αγαθό. Εκεί η γνωστή προτροπή του Περικλή προς τους Αθηναίους της εποχής του να ταυτίσουν την ευτυχία με τη λευτεριά και τη λευτεριά με την ευτυχία, γίνεται πραγματικότητα, γίνεται κανόνας, βίωμα ζωής. Κι αυτό έγινε γιατί ποτέ δεν βαρυνώκομψαν, ποτέ δεν αρνήθηκαν για τη λευτεριά να υποστούν οποιαδήποτε θυσία. Οποιος αληθινά λαχταρά κάτι, πρέπει να είναι έτοιμος να πάθει. Ετσι κι οι Σουλιώτες: επειδή αληθινά αγαπήσαν και πόθωσαν τη λευτεριά δε δίστασαν διόλου να πάθουν.

Ενώσαν, γι αυτό, άφατη θλίψη, κάθε φορά που δεν μπορούσαν να αγωνιστούν, να υποστούν οποιαδήποτε θυσία προκειμένου να εκπληρώσουν το χρέος τους προς την πατρίδα να υψωθούν σε ιδανικά πρότυπα του ανδρείου Έλληνα πολεμιστή. Δεν είναι τυχαία, άλλωστε, το γεγονός ότι στο πρόσωπο του Σουλιώτη, αυτού του ανδρείου Έλληνα πολεμιστή, βλέπει ο Σαλωμός τον ελεύθερο πολιορκημένο αγωνιστή του Μεσολογγίου, που बुδίζεται στη θλίψη, γιατί η πείνα και οι στερήσεις δεν του δίνουν τη δύναμη το όπλο στο χέρι να σηκώσει για να πολεμήσει τον Τούρκο, και, καθώς δεν μπορεί να συγκρατήσει τον πόνο του,

τον αποθανατίζει με τους στίχους: "Στέκει ο Σουλιώτης ο καλός παρόμερα και κλαίει: έρμο του-φέκι σκοτεινό τι σ' έχω εγώ στο χέρι, όπου συ μούγινες βαρύ κι ο Αγαρινός το ξέρει".

Με τους σκληρούς και μακροχρόνιους αγώνες τους για τη λευτεριά οι Σουλιώτες, ύψωσαν μέσα στο πέλαγος των τρικυμιών της ζωής το βράχο της θέλησής τους και έδειξαν σε όλους τους ανθρώπους το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν αν θέλουν κάποιο νόημα βαθύτερο να δώσουν στη ζωή τους.

Μοίρα και θέληση διεκδικούν, μ' επιμονή μάστιγα, τη ζωή του ανθρώπου: όποιος όμως από πλήρη παρυσυμένος δίνει περισσότερα στη μοίρα, παρά στη θέληση, αυτός παραγνωρίζει το νόημα της ζωής και την αξία της προσωπικότητας του ανθρώπου. Αυτό είναι σε τελική ανάλυση, και το μήνυμά που μας έρχεται απ' τους στίχους του Καζαντζάκη, του πιο φιλοσοφημένου Έλληνα συγγραφέα του αιώνα μας:

Ενα απηλόγχερμο 'ναι Ζάλογγο η ζωή μας, ολούθε αρσπήςδες μας κυνηγούν, θαρρώντας χαθήκαμε και δεν υπάρχει σωτηρία: μα εμείς, πια στην κορυφή του χαλασμού, μεγάλες πετούμε ορδές, διπλές της λευτεριάς πτερούγες. Δεν είναι η μοίρα παντοδύναμη' η ψυχή 'ναι του ελεύθερου, του αγνού κι ηρωικού ανθρώπου.

Μήνυμα που πρέπει να μας καθοδηγήσει να μας εμπνεήσει στις δύσκολες μέρες που περνάμε. Γι αυτό η μνήμη των ηρώων του Σουλίου ας καταγιάξει τις ψυχές μας. Τσάχος τους ας φωτίζει τη συνείδησή μας, γιατί μέσα στους δικούς τους αγώνες βρίσκεται η συνείδηση του ίδιου του λαού μας. Είναι αυτοί οι αγώνες μια πολύτιμη για το έθνος μας παρακαταθήκη, στοιχείο απαραίτητο για τη διατήρηση της ιστορικής μας μνήμης. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε: Λαός χωρίς μνήμη είναι λαός χωρίς ιστορία: και λαός χωρίς ιστορία, παύει να είναι λαός.

Το τηλέφωνο του συντάκτη μας Ευάγγελου Κολιάκη έχει αλλάξει. Όσοι θέλετε να επικοινωνήσετε μαζί του καλέστε τον αριθμό: 49580.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΟΛΙΣ ΜΟΤΟΡΣ

Κάθε δυνατή διευκόλυνση
Φιλικό περιβάλλον - Εμπιστοσύνη
50 χιλ. Ε.Ο. Ιωαννίνων - Αθηνών

ΣΑΝ ΒΡΕΞΕΙ ΣΤΗΝ ΟΛΙΤΣΙΚΑ

Στην Λάκκα Σούλη τα χωριά στη μέση περνά ποτάμι. Σαν βρέξει στην Ολιτσικά, στην άκρη τα ψάρια βγαίνει.

Και όποι τρέχουν, τρέκουν, να πιώσουν τα ψάρια, και εγώ τρέχω πίσω τους για δυό μαργαριτάρια.

Να τα φιλήσω δέλω, γλυκά γλυκά γλυκά και να τους καϊδέψω τα μαύρα τους μαλλιά.

Να τα ρατήσω να μου πουν αν ξέρουν ν' αγαπήσω, αν ξέρουν να παρηγούνε και να συμπιάζουν.

Για πες μου πού μελαγχολώ, με τα σγουρά μαλλιά σου, αήλιο εάν σε φίλησε στα κείλη τα γλυκά σου.

Αήλιος δεν με φίλησε, και περιμένα σένα, για να σε κάνω ταίρι μου, να ζούμε ευτυχισμένα. Ποιητής και Σκυουργός
Θωμάς Τόκας

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΝΙΚΟΣ ΚΟΚΚΑΣ

Πάλεψα πολύ με τον εαυτό μου, να χαράξω τούτες τις φτωχικές γραμμές στη μνήμη του λατρευτού μου θείου, Νίκου Κόκκα, που ξαφνικά μας τον πήρε από κοντά μας ο Θεός. Ένα ακόμη βαρύ - βαρύτατο πλήγμα για τους Τσεριτσιανιώτες.

Ο Νικο - Κόκκας ορφάνεψε από πατέρα όταν ήταν ακόμη στην κοιλιά της μάνας του, της αείμνηστης Παναγιωτικόκκοβας, αφού τον πατέρα του τον πλάνεψε η Βλαχιά, όπου ευδοκίμησε μεν σαν επιχειρηματίας, τα έχασε όλα με το υπάρχον μετέπειτα κομμουνιστικό σύστημα κι επέστρεψε, γέρος πιά, στο μοναχογυιό του, ευκατάστατο πια, παντρεμένο και με δυό παιδιά. Τον δέχτηκε και τον κατευόδωσε στο αιώνιο ταξίδι με τις προσήκουσες τιμές. Κι ας μην τον είχε γνωρίσει μέχρι τότε παρά από τα λίγα γράμματα και λίγα εμβάσματα.

Μεγάλωσε με την φροντίδα της μάνας του και την αγάπη όλων ανεξαιρέτως των συγγενών, φίλων, συγχωριανών. Ήταν, όπως λένε σήμερα, το μπιμπλώ, η αδυναμία των συγχωριανών, τόσο για τη φυσική σωματική ομορφιά του όσο και για τα πλούσια ψυχικά και πνευματικά του χαρίσματα.

Αγαπούσε πολύ "τα γράμματα". Πέτυχε στο Γυμνάσιο αλλά η σκληρή μοίρα (υγεία και ορφάνια) δεν του επέτρεψαν να συνεχίσει. Το "άχι" του αυτό το έβγαζε στο ψαλτήρι και κάνοντας συντροφιά πάντοτε με το δάσκαλο του χωριού και κάθε διανοούμενο τότε.

Δούλεψε σκληρά και σε πολλά επαγγέλματα. Στο τέλος κατέληξε τραπεζικός υπάλληλος στα Γιάννενα μαζί με τρία άλλα πρωτοεξαδέλφια του. Πάντα αγαπητός, πάντα συγγενής, πάντα πρόθυμος να εξυπηρετήσει τους πάντες γνωστούς, φίλους, συγγενείς.

Ποτέ δεν ξέχασε το χωριό του. Η μόνη και μόνιμη επιθυμία του ήταν να βρίσκεται εκεί όσο πιο συχνά μπορούσε. Από μικρό παιδί αγάπησε κι αγαπήθηκε απ' όλους.

Δυό πράγματα ήξερε να κάνει ο Νικο - Κόκκας: 1) Να ψέλνει ύμνους στο Θεό και την Παναγιά και 2) Να τραγουδάει ευχάριστα παραδοσιακά τραγούδια. Ήταν το αηδόνι του χωριού μας. Παρών σε κάθε κοινωνική εκδήλωση. Τραγουδούσε με τους χαίροντες, έκλαιγε με τους πενθούντες. Σε κάθε άρρωστο, πενθούντα, αναξιοπαδούντα, ήταν παρών, με δυό καλά λόγια, με δυό παράδες όπου χρειάζονταν, προπαντός όμως με την αγάπη του προσπαθούσε ν' απαλύνει τον πόνο των.

Ήξερε ν' αγαπάει και ήταν αγαπητός σε όλους. Υπηρέτησε στον πόλεμο του 40 στην αεράμυνα στη Μανωλιάσσα. Επειτα στην κατοχή εντάχτηκε στις Εθνικές Ομάδες του ΕΔΕΣ στο λόχο του κουινιάδου του Δημητρίου Κωλέτη.

Είχε παντρευτεί την Βιργινία Κωλέτη, πιστή του σύντροφο σε όλη του τη ζωή, με την οποία απέκτησε δυό παλληκάρια το Βασίλη και το Δημήτρη. Ο Θεός τον αξίωσε να χαρεί και τέσσερα αγγόνια.

Αυτός ήταν, με λίγα φτωχικά λόγια, ο Νικο - Κόκκας. Το μικρο - ορφανέμένο παιδί, που ήξερε ν' αγαπάει και ν' αγαπιέται, να ψέλνει και να τραγουδάει.

Μας έφυγε μια αγνή καρδιά, ένας αγαπητός συγγενής, φίλος συγχωριανός, τέλειος οικογενειάρχης.

Ένας υμνωδός του Υψίστου, ένας τραγουδιστής, το αηδόνι του χωριού μας. Δυσαναπλήρωτο κενό.

Αιωνία σου η μνήμη αγαπητέ μου Θεΐε Νικο.

Νίκος Αλεξίου

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Από τους παρακάτω συνδρομητές λαβάμε τις συνδρομές τους και τους ευχαριστούμε θερμά:

Ράδης Δημ. Σταύρος 10.000 δραχ.

Δημάκης Δημήτριος 1.000 δραχ.

Ιωάννης Ιωάννου 1.000 δραχ.

Μάρκου Κώστας 50 δολάρια

Ξαξηρής Δημήτριος 5.000 δραχ.

Καμαρέτσος Βασίλειος 5.000 ραχ.

Κουτής Λάμπρος 5.000

Μίχος Χρήστος 1.000 δραχ.

Κόλλιας Κων. Νίκος 5.000 δραχ.

Παπαναστασίου Θεοχάρης 5.000 δραχ.

Παπαθανασίου Αλέκος 2.000 δραχ.

Αχιλλέας Τσαρπέλας 2.200 δραχ.

ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΡΟΤΟΝΤΑ ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

ΠΕΤΡΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΑΣ

ΤΗΛ.: 0683-4127

Οι συμμαθητές

Την Τέταρτη Ολυμπιάδα γιόρτασαν κι εφέτος οι συμμαθητές του Λυκείου Δερβιζιάνων της σχολικής χρονιάς 1965-1966.

Υστερα από απόφαση της συντονιστικής επιτροπής και κατόπιν έγκαιρης προειδοποίησης βρέθηκαν σαν τα αποδημητικά πουλιά στο μάλο της Παμβώτιδας. Με έκδηλα τα αισθήματα της χαράς έπεφτε ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Ήταν ένα σφιχταγκάλισμα αυθόρμητο, που δεν μπορούσε να κρύψει την αγνότητα των αισθημάτων του κάθε συμμαθητή και συμμαθήτριας.

Από τη δροσιά της λίμνης της Κυρά Φροσύνης βρεθήκαμε καταμεσήμερο στο Μοναστήρι των Αγίων Αποστόλων στα Μεσιανά της Λάκκας. Δεκάδες φορές είχαμε επισκεφτεί με εκδρομές από το Γυμνάσιο ετούτο τον χώρο.

Οι αναμνήσεις ξελυτίγονταν σαν σε κινηματογραφική ταινία. Οι εικόνες σε γύριζαν τριάντα και πλέον χρόνια πίσω. Παντού παιδιά, παντού χαρά και ξεγνοιασιά.

Ο Πρόεδρος της κοινότητας κ. Οδυσσεύς Δήμας Λυκειάρχης του σχολείου μας μας υποδέχτηκε και μας φιλέψε απ' ότι το πρόχειρο καφενείο είχε. Αργά το απόγευμα και πάντα συνοδευόμενοι από τον κ. Δήμα καθώς και την αξιαγάπητη, την πάντα πρόθυμη και εξυπηρετική σύζυγό του καθηγήτρια κι αυτή στο ίδιο Λύκειο επισκεφτήκαμε το σχολείο μας. Καθήσαμε όλοι σαν καλοί μαθητές στα θρανία. Μας εξήγησε τον τρόπο που ανακατασκευάσθηκε το κτίριο ο κ. Δήμας. Μας έφερε τέλος το μαθητολόγιο της χρονιάς του 1966 και ο απουσιολόγος μας ο Γιάννης έκανε προσκλητήριο.

Το βράδυ περάσαμε στα Δερβιζιάνα στου Ναστούλη την ταβέρνα.

Όλοι παρακαλούσαμε να

μη ξημερώσει. Το κρασί του Γιώργου ήταν πραγματικό νέκταρ και το αρνί στη σούβλα αμβροσία.

Η επόμενη μέρα μας βρήκε ξανά στο αρχικό μας ραντεβού. Οι στιγμές εδώ ήταν άκρως συγκινητικές. Καθίσαμε σε ένα μεγάλο κύκλο. Αρχίσαμε από το Βασίλη και καταλήξαμε στην Άννα. Όλοι δώσαμε αναφορά για το τι περάσαμε αυτά τα τριάντα χρόνια. Κανείς δεν έκρυψε τίποτε. Ήταν μια πραγματική εξομολόγηση. Πριν τριάντα ακριβώς χρόνια είμασταν παιδιά. Διαπιστώσαμε πως και σήμερα κοντά στα πενήντα παραμένουμε παιδιά.

Στους συμμαθητές που δε μπόρεσαν να έρθουν τους ευχόμαστε την επόμενη φορά, στην άλλη Ολυμπιάδα το 2000, να ξεπεράσουν το όποιο πρόβλημα τους κράτησε μακριά μας και να βρεθούμε όλοι μαζί ξανά.

Την επικοινωνία και το συντονισμό της ομάδας των συμμαθητών μας ανέλαβαν οι συμμαθήτριες Άννα Ράδη και Λαμπρινή Δήμα. Ενδιάμεσο επικοινωνίας με τους τοπικούς φορείς Γυμνάσιο - Λύκειο κ.λ.π. ο Βαγγέλης.

ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ

Η "ΦΩΝΗ" σύντομα θα επανέλθει στους "Συμμαθητές".

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΓΑΜΟΙ

Ένα πανέμορφο παληκάρι από την Αρδοση, ο υπαστυνόμος Νικόλαος Μπούγιας, ετέλεσε τους γάμους του μετά της χαριτοβρυτου αρχοντοπούλας Περσεφόνης Καλτσούνη από την Κλειδωνιά Κονίτσης στον Ιερό Ναό Αγίας Μαρίνης Ιωαννίνων.

Στο τρικούβερτο γλέντι που επηκολούθησε στο παραδοσιακό ξενοδοχείο του πεθερού του, στο Βοϊδομάτι, είχαμε την ευκαιρία εκτός από το πανέμορφο και ταιριαστό ζευγάρι και τον λεβέντη γλεντζέ κουμπάρο, να διακρίνουμε και πολλά άλλα χορευτικά ταλέντα ανάμεσα στους πολλούς και εκλεκτούς καλεσμένους.

Δεν μπορούμε ν' αναφέρουμε όλους. Ξεχωρίσαμε όμως τον όμορφο, στρωτό, λεβέντικο χορό του Δημάρχου μας Λευτέρη Γκλίναβου -εσείς μωρέ παιδιά κλεφτόπουλα- και της συζύγου του. Ακόμη χαρήκαμε τον ευχάριστο τύπο του συμπατριώτη μας γιατρού κ. Σιούτη. Κρυφό ταλέντο: Γλεντζιές ικανότατος χορευτής σκόρπιζε το κέφι στη συντροφιά.

Στο ταιριαστό ζευγάρι ευχόμαστε αγάπη, υγεία, κατανόηση και καλούς απογόνους. Στον κουμπάρο να κοπιήσει και με λάδι. Σε μας δε καλά γεράματα και σ' άλλες τέτοιες χαρές να μας αξιώσει ο Θεός.

Νίκος Αλεξίου

ΕΥΧΕΣ

Στον αγαπητό μας το Βαγγέλη Κολιάκη, που εγκαταστάθηκε στο καινούργιο σπίτι, το δικό του, ευχόμαστε να είναι καλορίζικο να το χαρούν με γειά οικογενειακάς.

Η "Φ".

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Ο συμπατριώτης μας, λογοτέχνης, ποιητής Θωμάς Ε. Τόκας, που ευρίσκεται και εργάζεται στην Ελβετία, συνδρομητής και ταχτικός συνεργάτης μας, τιμήθηκε με το Διεθνές Βραβείο Ποίησης από την Διεθνή Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών Δ.Ε.Ε.Λ. στην Αθήνα το Μάιο 1996.

Θερμά συγχαρητήρια από όλους εμάς εδώ τους συντάκτες της εφημερίδας Θωμά Τόκα! Η βράβευσή σου τιμά εσένα και όλη την περιφέρεια Λάκκα Σουλίου. Ιδιαίτερα τιμά την ποίηση, τα γράμματα.

Και σε άλλα με γειά αγαπητέ μας Θωμά. Πάντα πρώτος και μάλιστα στην ποίηση. Το βραβείο σου θα κορνιζάρουμε και θα έχουμε για ενθύμιο, ανηρτημένο στο γραφείο του Συλλόγου μας.

Η "Φ".

ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ
ΤΑΞΙΤΖΗΣ
ΑΜΕΣΗ
ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ
ΤΗΛ.: 48285
ΙΩΑΝΝΙΝΑ